

Kellyanne Conway The Musical

SARA VERTONGEN / HET NIEUWSTEDELIJK

Truth for dummies

Aïcha Mouhamou

Gezien op 04 juni 2025

OPEK, Leuven

In een tijd waarin waarheid steeds vaker als mening wordt gepresenteerd en feiten onderhandelbaar lijken, is het verhelderend om terug te kijken naar wie dat denken salonfähig maakte. ‘Kellyanne Conway The Musical’, een voorstelling van Sara Vertongen in samenwerking met Het Nieuwstedelijk, zet niet de leugenaar, maar de architect van de leugen in de spots. Geen klassiek portret van macht, maar een dissectie van de strategie erachter. Een blik op de grijze zone waar taal, macht en perceptie in elkaar haken.

09 JUNI 2025

$2 + 2 = 4$, maar $1 + 3$ is óók 4. Feiten zijn wiskundig onwrikbaar, zou je denken. Toch ontstond in 2017 de term *alternative facts* — een ogenschijnlijk onschuldige semantische bocht, maar in werkelijkheid een ideologisch mijnenveld. Kellyanne Conway, voormalig senior adviseur van Donald Trump, zette het begrip op de kaart tijdens een interview waarin ze de bizarre uitspraken van haar baas niet wilde ontkennen, maar herschrijven. Niet de feiten moesten wijken, maar onze interpretatie ervan. De waarheid werd rekbaar.

Het was een radicale strategie: een kandidaat niet verdedigen ondanks zijn controverses, maar juist via die controverses zijn naam laten gonzen. Wie is deze man en wat kraamt hij toch allemaal uit, vroegen velen zich af. Precies dat was het doel. Vandaag is het minder de man die verbaast, dan de machine die hem groot maakte. Wie is Kellyanne Conway? En belangrijker nog: hoe heeft haar manier van denken onze omgang met waarheid, twijfel en werkelijkheid verschoven?

Sara Vertongen is de weg kwijt. Zo spreekt ze ons aan. In een wereld die overspoeld wordt door oprukkend rechts-radicalisme, aanhoudende oorlogen en de schaduw van een oranje gek die zich nog altijd met wereldpolitiek bemoeit, stelt ze de vraag: wat kan een geëngageerde kunstenaar nog doen? Vertongen doet nochtans haar best. Ze voldoet aan alle ongeschreven normen

van de 'linkse medemens' — of, zoals ze het zelf ironisch noemt, de *linkiewinkie*. Samen met Het Nieuwstedelijk, het gezelschap dat de ambitie koestert om de wereld te redden, maakt ze een musical die zich afvraagt of al dat streven überhaupt nog zin heeft.

Sterker nog: in 'Kellyanne Conway The Musical' ondergaat Sara Vertongen een ware transformatie tot politica. In een knap opgebouwde meta-performance onderzoekt ze niet alleen de theatrale kracht van politieke beeldvorming, maar zet ze zichzelf letterlijk en figuurlijk in scène als volksvertegenwoordiger.

Gelukkig staat ze er niet alleen voor. Rashif El Kaoui treedt op als haar campagnestrateg — en tegelijk als die van het publiek. Hij loodst ons door de do's en don'ts van politieke communicatie, met een mix van satire en schrijnende herkenbaarheid. El Kaoui hanteert het retorische wapenarsenaal van de moderne *spin doctor* met veel flair, en schakelt daarbij feilloos tussen ironie en ernst.

Aline Goffin neemt de rol op van social media manager. Via een rechthoekig projectiescherm, rechtstreeks verbonden met haar smartphone, zien we in realtime hoe Vertongen een digitale identiteit opbouwt. De Instagram-profielaaanmaak, strategisch gekozen hashtags, gefilterde beelden — het wordt allemaal live geanalyseerd en gepresenteerd als onlosmakelijk deel van hedendaagse politieke branding.

Het is vooral de rol van Rashif El Kaoui die opvalt. Als *spin doctor* — een strategisch communicatieadviseur die politieke boodschappen vormgeeft en manipuleert om de publieke opinie te beïnvloeden — legt hij de ongeschreven regels van zijn vak bloot. Hij toont hoe *framing* gebeurtenissen selectief kadert, hoe *message discipline* kernboodschappen steeds herhaalt, en hoe door *news dumping* slecht nieuws strategisch weggestopt wordt. Ook *reframing* en *euphemistic language* komen aan bod: ongemakkelijke feiten worden verdoezeld of positiever voorgesteld.

Wij als publiek krijgen het gevoel deel uit te maken van een uiterst boeiende masterclass:

How to be a spin doctor.

El Kaoui benadrukt dat politiek draait om emoties — *emotional appeal* — en onderzoekt het creëren van vijandbeelden en helden binnen het simplistische *us vs. them*-verhaal. Crisiscommunicatie, met technieken als *damage* en *narrative control*, krijgt ook een plaats. Tegelijkertijd laat Aline Goffin als social media manager zien hoe belangrijk *image crafting* en digitale strategieën zijn voor politieke branding, via live Instagram-beelden.

Doordat het duo hun inzichten aan Vertongen uitlegt, krijgen wij als publiek het gevoel deel uit te maken van een uiterst boeiende masterclass: *How to be a spin doctor*. Dat is misschien wel het interessantste aan deze voorstelling.

Los van de masterclass ontplooit de voorstelling zich op een verrassend veelomvattende manier. Vanaf het eerste beeld – een zorgvuldig nagemaakte houten replica van de Trump Tower, geflankeerd door een kleinere, eveneens houten versie van de Tesla Cybertruck, met op de achtergrond een verlichte 'Amazon'-bak – zet de productie een krachtig symbolisch tableau neer. Deze iconen van kapitalisme, technologische dominantie en consumentisme vormen het decor voor een bredere maatschappijkritiek.

De voorstelling bereikt een explosief hoogtepunt wanneer alle schermen in de voorstelling overladen worden met wat je zou kunnen noemen *internet brainrot* — een visuele representatie van de digitale chaos en desinformatie die ons vandaag de dag overspoelt. Alles staat op stelten, de grenzen tussen feit en fictie vervagen en de informatiecultuur ontregelt.

Toch blijft de voorstelling paradoxaal genoeg relatief oppervlakkig in haar aanpak. Ondanks het brede scala aan actuele thema's raakt het geen enkele ervan echt diepgaand aan. Alles lijkt terug te keren naar dezelfde communicatiestrategie die zo kenmerkend is voor het huidige tijdperk van *alternative facts* en *post-truth politics*: ontkenning, manipulatie en het creëren van alternatieve realiteiten. Op die manier is het een treffende metafoor voor de versnelling en fragmentatie van informatie anno 2025 — maar de vraag blijft of er ook werkelijk iets wordt doorbroken of veranderd.

De paradox wordt alleen maar groter wanneer de voorstelling eindigt met KAC-merchandise. Na afloop krijgen we stickers met het logo KAC in handen en wordt er officiële KAC-*merch* verkocht buiten het theater. Plotseling voelt 'Kellyanne Conway The Musical' niet alleen als een artistieke productie, maar als een volwaardige politieke campagne — compleet met branding, merchandise en een eigen 'fanbase'.

Het zet de blik scherp op de politieke marketingmachine, die niet stopt bij woorden en ideeën, maar ook tastbare producten creëert om identiteit en loyaliteit te cultiveren. Het sluit naadloos aan bij de hedendaagse strategieën van politieke *spin* en merkvorming, waarin zelfs theater een verlengstuk wordt van politieke beïnvloeding.

De afkorting KAC — Kellyanne Conway The Musical — transformeert zo van een titel tot een merk, en de voorstelling zelf tot een performance waarin kritiek en commercie hand in hand gaan.

En oh ja, over dat musicalgedeelte: er wordt zeker gezongen en gedanst, met vooral Aline Goffin als energieke drijvende kracht, maar eerlijk gezegd was dit het minst boeiende aspect van de productie.